

Haar dag

Lees ook van Gayle Forman:

Vuurvliegjes

Als ik blijf

Wacht op mij

Zijn jaar

Hier was ik

Haar dag

Gayle Forman

Vertaald door Carla Hazewindus

moon

Voor Tamar: zus, reisgenoot, vriendin – die zomaar wegging en met háár Hollander trouwde.

Eerste druk 2014

Tweede druk 2016

Oorspronkelijke titel: *Just One Day*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Dutton Books, een imprint van Penguin Groep Inc.

© Gayle Forman, 2013

© Vertaling uit het Engels: Carla Hazewindus, 2014

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2014

© Omslagfoto: Shutterstock

Omslagontwerp: Marieke Oele

Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 3390 0

ISBN 978 90 443 4411 0 (e-book)

NUR 285

www.gayleforman.com

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De wereld is één groot toneel,
Mannen, vrouwen, allen zijn slechts spelers;
Ze komen op en verdwijnen weer,
En één persoon speelt in het leven vele rollen.

Uit *As You Like It*
William Shakespeare

Deel een
Zomaar een dag

Een

Augustus

Stratford-upon-Avon, Engeland

En als Shakespeare het nou eens mis had?

Te zijn of niet te zijn, dat is de vraag. Deze zin komt uit Hamlets – en misschien wel Shakespeares – beroemdste monoloog. In het tweede jaar van de middelbare school moest ik de hele monoloog uit mijn hoofd leren voor Engels en ik kan me nog steeds elk woord herinneren. Toen dacht ik niet zo erg over de betekenis na. Ik wilde de tekst gewoon foutloos kunnen opzeggen en een hoog cijfer scoren. Maar stel nou dat Shakespeare – en ook Hamlet – de verkeerde vraag stelde? Als het nou eens ging om de vraag hóé je moet zijn en niet alleen maar ‘zijn’?

Ik weet niet of ik mezelf die vraag had gesteld – hóé je moet zijn – als het niet met *Hamlet* te maken had gehad. Misschien was ik dan gewoon dezelfde Allyson Healey gebleven die ik altijd was geweest. En had ik gedaan wat ik moest doen, zoals in dit geval naar *Hamlet* gaan kijken.

‘Jemig, wat is het heet. Ik wist niet dat het in Engeland zo warm kon zijn.’ Mijn vriendin Melanie draait haar blonde haar in een knotje en wappert met haar hand over haar bezwete hals. ‘Hoe laat gaan de deuren eigenlijk open?’

Ik kijk naar mevrouw Foley. Melanie en ik, en vrijwel iedereen in de groep, hebben haar stiekem ‘Onze Onverschrokken Leidster’ gedoopt. Maar ze is in gesprek met Todd, een van de ge-

schiedenisstudenten die tijdens deze trip als assistent-reisleider optreden. Waarschijnlijk geeft ze hem op zijn donder. In de folder van *Tiener Tours! Culturele Verrassingen*, die ik twee maanden geleden na mijn diploma-uitreiking van de middelbare school door mijn ouders onder mijn neus kreeg geduwd, stond dat afgestudeerde studenten als Todd ‘deskundigen op het gebied van geschiedenis’ waren die de ‘educatieve waarde’ van de Tiener Tours! zouden opkrikken. Maar tot dusver heeft Todd alleen zijn nut bewezen met het opkrikken van het aantal katers, omdat hij zowat elke avond iedereen meeneemt naar de kroeg. Ik weet zeker dat de groep vanavond helemaal los zal gaan, want dit is het eindpunt van onze reis: Stratford-upon-Avon, een stad vol Cultuur! Dat is dan ook duidelijk te zien aan de eindeloze hoeveelheid pubs die naar Shakespeare zijn genoemd en druk bezocht worden door mensen met spierwitte sportschoenen.

Terwijl mevrouw Foley Todd op zijn donder geeft, draagt ze ook spierwitte sportschoenen, plus een spijkerbroek met vouw en een Tiener Tours!-poloshirt. Als iedereen ’s avonds de stad in is, zegt ze wel eens tegen mij dat ze eigenlijk het hoofdkantoor zou moeten inlichten over zijn gedrag. Maar dat doet ze niet. Volgens mij omdat hij met haar flirt als ze hem tot de orde roept. Hij flirt zelfs met mevrouw Foley. Hij flirt júst met mevrouw Foley.

‘Ik denk dat het om zeven uur begint,’ zeg ik tegen Melanie. Ik kijk op mijn gouden horloge, nog een diplomacadeautje, met in de achterkant gegraveerd: OP WEG. Het weegt zwaar aan mijn bezwete pols. ‘Het is nu halfzeven.’

‘Jeeetje, die Engelsen zijn echt gek op in de rij staan. Ze zouden eens naar de Italianen moeten kijken, die doen maar wat. Of misschien kunnen de Italianen nog wat van de Engelsen leren.’ Melanie trekt aan haar minirokje – ze noemt het een *bandage skirt* – en friemelt aan haar hemdje. ‘Goh, Rome lijkt wel een jaar geleden.’

Rome? Was dat nou zes of zestien dagen geleden? Voor mij is heel Europa inmiddels één mengelmoes van vliegvelden, bussen, oude gebouwen en dagmenu's met kip in verschillende soorten saus. Toen ik van mijn ouders deze reis cadeau kreeg voor mijn einddiploma, had ik er eerst niet zoveel zin in. Maar mijn moeder drukte me op het hart dat ze informatie had ingewonnen. Tiener Tours! had een uitstekende reputatie en stond niet alleen bekend om de hoge culturele toegevoegde waarde, maar ook om de zorg waarmee de deelnemers werden omringd. Er zou goed voor me worden gezorgd. 'Je zult nooit alleen zijn,' hadden mijn ouders me beloofd. En natuurlijk zou Melanie ook meegaan.

En ze kregen gelijk. Ik weet dat iedereen er een hekel aan heeft dat mevrouw Foley ons met arendsogen in de gaten houdt, maar ik kan het wel waarderen dat ze altijd de hoofden telt, en ik kan het zelfs wel waarderen dat ze het niet eens is met de nachtelijke kroegentochten. Ook al hebben de meesten in onze groep de leeftijd waarop je in Europa alcohol mag drinken. Niet dat hier trouwens erg op leeftijden wordt gelet.

Ik ga niet naar cafés. Meestal ga ik aan het eind van de dag meteen terug naar de hotelkamer die Melanie en ik delen en kijk tv. Er is bijna altijd wel een of andere Amerikaanse film op, dezelfde films als waar Melanie en ik in het weekend vaak naar keken, in haar kamer of de mijne, met een heleboel popcorn erbij.

'Ik heb het niet meer van de hitte,' kreunt Melanie. 'Het lijkt wel alsof het nog midden op de dag is.'

Ik kijk omhoog. De zon straalt nog steeds en de wolken jagen langs de hemel. Ik vind het mooi om te zien dat ze zo hard gaan, niets staat ze in de weg. Je kunt aan de lucht zien dat Engeland een eiland is. 'In ieder geval plenst het niet meer zoals toen we hier aankwamen.'

'Heb je een haarelastiekje bij je zodat ik een staartje kan

maken?’ vraagt Melanie. ‘O nee, natuurlijk niet. Ik weet zeker dat je nu wel blij bent met je haar.’

Onwillekeurig strijk ik over mijn nek. Het voelt nog steeds raar aan, bijna bloot. De Tiener Tour! is in Londen begonnen, en op de tweede dag kregen we ’s middags een paar uur vrij om te winkelen. Dat viel blijkbaar ook onder cultuur. Melanie wist me zover te krijgen dat ik mijn haar in een bobkapsel heb laten knippen. In het vliegtuig had ze me uitgelegd dat dit deel uitmaakte van het uitvinden van onze nieuwe identiteit, voordat we naar de universiteit gaan. ‘Op de universiteit weet niemand dat we eigenlijk nerds zijn. Ik bedoel: we zien er te goed uit om alleen maar hersens te hebben, en op de universiteit is iedereen toch al slim. Dus kunnen we net zo goed zowel cool als slim zijn. Die twee dingen kunnen in het vervolg best samengaan.’

Voor Melanie betekent de nieuwe identiteit blijkbaar de weinig verhullende kleren die ze bij Topshop heeft gekocht en waar ze de helft van haar reisgeld aan heeft uitgegeven, en dat ze haar naam heeft afgekort tot Mel. Ik vergeet steeds om haar zo te noemen, ook al geeft ze me nog zo vaak een schop onder tafel. Maar voor mij is dat dus het kapsel dat ik van haar moest nemen.

Ik schrok me kapot toen ik mezelf zag. Zolang ik me kan herinneren heb ik altijd lang zwart haar gehad, zonder pony, en het meisje dat me in de spiegel bij de kapper aanstaarde leek totaal niet op mij. Op dat moment waren we nog maar twee dagen van huis, maar ik kreeg gewoon pijn in mijn buik van heimwee. Ik wilde in mijn eigen slaapkamer zijn, met de vertrouwde perzikkleurige muren en mijn verzameling oude wekkers. Ik vroeg me af hoe ik het ooit aan de universiteit moest redden als ik dit niet eens aankon.

Maar inmiddels ben ik gewend aan mijn haar en het gevoel van heimwee is ook bijna over. En al was dat niet zo, morgen is de tour sowieso afgelopen. Dan gaat bijna iedereen met de

bus naar het vliegveld en vliegt naar huis. Alleen Melanie en ik nemen de trein naar Londen en blijven nog drie dagen bij haar nichtje logeren. Melanie zegt dat ze van plan is om weer naar de kapper te gaan waar ik mijn haar heb laten knippen, om een roze streep in haar coupe te laten aanbrengen, en we gaan naar *Let It Be* in West End. Zondag vliegen we naar huis en niet lang daarna gaan we naar de universiteit – ik in de buurt van Boston en Melanie in New York.

‘Bevrijd Shakespeare!’

Ik kijk op. Een groepje van een stuk of vijf mensen loopt langs de rij en deelt kleurige folders uit. Ik zie meteen dat het geen Amerikanen zijn; er vallen geen spierwitte sportschoenen of cargo shorts te bekennen. Ze zijn allemaal waanzinnig lang en slank en zelfs de botstructuur van hun gezichten is anders.

‘O, geef mij er maar eentje,’ zegt Melanie. Ze pakt een flyer aan en gebruikt die om zichzelf koelte toe te wapperen.

‘Wat staat erop?’ vraag ik haar. Ik kijk nog eens naar de groep. In het toeristische Stratford-upon-Avon vallen ze op als knalrode klaprozen in een grasveld.

Melanie werpt een blik op de flyer en trekt haar neus op. ‘Guerrilla Will?’

Een meisje met felroze strepen in haar haar, net zoals Melanie die ook wil, loopt naar ons toe. ‘Dat is Shakespeare voor de massa.’

Ik kijk op de flyer. Er staat: GUERRILLA WILL. SHAKESPEARE ZONDER GRENZEN. SHAKESPEARE BEVRIJD. SHAKESPEARE GRATIS. SHAKESPEARE VOOR IEDEREEN.

‘Shakespeare gratis?’ leest Melanie hardop.

‘Jawel,’ zegt het meisje met het roze haar. Ze heeft een buitenlands accent. ‘Niet voor kapitalistisch gewin, maar zoals Shakespeare het heeft bedoeld.’

‘Denk je dat hij geen kaartjes had willen verkopen en geld aan zijn toneelstukken had willen verdienen?’ Ik wil niet bijdehand

doen, maar van de film *Shakespeare in Love* herinner ik me dat hij altijd schulden had.

Het meisje rolt met haar ogen, en ik voel me opeens heel stom. Ik kijk naar de grond en dan valt er een schaduw over me heen, die heel even de zon wegneemt. Ik hoor iemand lachen en kijk op. Ik kan degene die voor me staat niet zien omdat de avondzon pal achter hem staat. Maar ik hoor hem des te beter.

‘Volgens mij heb je gelijk,’ zegt hij. ‘Het is niet erg romantisch om hongerkunstenaar te zijn, tenzij je natuurlijk echt doodgaat van de honger, dat is juist weer wel romantisch.’

Ik knipper even met mijn ogen en kan hem nu iets beter zien. Hij is heel lang, misschien wel dertig centimeter langer dan ik, en heel slank. Zijn haar heeft ongeveer honderd tinten blond en zijn ogen zijn zo diepbruin dat ze wel zwart lijken. Ik moet mijn hoofd optillen om hem aan te kunnen kijken en hij moet zijn hoofd buigen om mij aan te kunnen kijken.

‘Maar Shakespeare is dood, vanuit zijn graf kan hij echt geen royalty’s incasseren. En wij zijn hier, springlevend.’ Hij spreidt zijn armen alsof hij het universum wil omhelzen. ‘Wat gaan jullie zien?’

‘*Hamlet*,’ zeg ik.

‘Ach, *Hamlet*.’ Zijn accent is zo licht dat het nauwelijks opvalt. ‘Volgens mij moeten jullie vanavond niet je tijd aan een tragedie verspillen.’ Hij kijkt me aan, alsof het een vraag is. Dan glimlacht hij. ‘En ook niet binnen gaan zitten. We spelen *Twelfth Night*. In de openlucht.’ Hij geeft mij ook een flyer.

‘We zullen er even over nadenken,’ zegt Melanie op een koket toontje.

De jongen trekt één schouder op en buigt zijn hoofd opzij zodat hij met zijn oor bijna zijn vierkante schouder aanraakt. ‘Wat je wilt,’ zegt hij, maar hij kijkt mij aan. Dan slentert hij weg om zich bij de rest van de groep te voegen.

Melanie kijkt hem na. ‘Wauw, waarom zijn zij niet mee met de Tiener Tours! Culturele Verrassingen? Dit soort cultuur gaat er bij mij in als koek!’

Ik zie het groepje weglopen en krijg een raar gevoel in mijn maag. ‘Ik heb *Hamlet* al een keer gezien.’

Melanie trekt haar wenkbrauwen op. Die ze overigens veel te dun heeft geëpileerd. ‘Ik ook. Op tv, maar toch...’

‘We zouden daarnaartoe kunnen gaan. Ik bedoel, dat is weer eens iets anders. Een culturele ervaring, daarom hebben onze ouders ons tenslotte met deze tour mee laten gaan.’

Melanie schiet in de lach. ‘Moet je jezelf nou eens horen, wat stout! En hoe zit het dan met Onze Onverschrokken Leidster? Zo te zien staat ze op het punt om hoofden te tellen.’

‘Nou ja, jij hebt zo’n last van de warmte...’ begin ik.

Melanie kijkt me even aan en dan valt het kwartje. Ze haalt haar tong langs haar lippen, grijnst en kijkt scheel. ‘O ja, ik ben bevangen door de hitte.’ Ze draait zich om naar Paula, een meisje uit Maine, dat aandachtig in een dikke reisgids leest. ‘Paula, ik ben zo duizelig,’ zegt Melanie.

‘Het is ook snikheet,’ zegt Paula, en ze knikt meelevend. ‘Je moet zorgen dat je genoeg vocht binnenkrijgt.’

‘Ik heb het gevoel dat ik ga flauwvallen. Ik zie allemaal zwarte vlekken.’

‘Niet overdrijven,’ fluister ik.

‘Ik bouw het langzaam op,’ fluistert Melanie terug. Ze heeft er duidelijk plezier in. ‘O, ik ga van mijn stokje.’

‘Mevrouw Foley!’ roep ik.

Mevrouw Foley kijkt op van de lijst met namen. Met een bezorgd gezicht komt ze naar ons toe. Ik vind het niet leuk om te liegen. ‘Ik denk dat Melanie, ik bedoel Mel, door de hitte is bevangen.’

‘Is dat zo, arm meisje? Het duurt nu niet meer zo lang, hoor. En in het theater is het zálíg koel.’ Mevrouw Foley praat een

beetje bekakt voor een Amerikaanse, ze komt uit Michigan, en iedereen lacht haar uit omdat ze vinden dat ze zich aanstelt. Maar volgens mij komt het doordat ze zo vaak in Europa is.

‘Ik denk dat ik moet kotsen,’ dringt Melanie aan. ‘Stel je voor dat ik in het Swan Theater over mijn nek ga.’

Mevrouw Foley vertrekt vol afkeuring haar gezicht. Ik weet niet of dat komt door het idee dat Melanie in de Swan zal overgeven, of doordat ze het woord ‘kotsen’ gebruikt in de nabijheid van de Royal Shakespeare Company. ‘O, kind toch. Ik kan je maar beter naar het hotel brengen.’

‘Ik breng haar wel,’ zeg ik.

‘Wil je dat doen? O nee, dat kan ik niet toestaan. Je moet écht *Hamlet* zien.’

‘Dat geeft niet. Ik neem haar wel mee.’

‘Nee! Het is mijn verantwoordelijkheid. Ik kan je niet met die last opzadelen.’ Ik zie aan haar pinnige gezicht dat ze in tweestrijd is.

‘Niets aan de hand, mevrouw Foley. Ik heb *Hamlet* al eens gezien en het hotel is aan de overkant van het plein.’

‘Echt waar? Dat zou heel fijn zijn. Wil je wel geloven dat ik in al die jaren dat ik dit werk doe nog nooit de Royal Shakespeare Company *Hamlet* van de Bard heb zien uitvoeren?’

Melanie kreunt even om er nog wat drama aan toe te voegen. Ik pak haar bij de arm en glimlach naar mevrouw Foley. ‘Nou, dan mag u het deze keer echt niet missen.’

Ze knikt ernstig alsof we het over iets heel gewichtigs hebben, een troonopvolging of zoiets dergelijks. Dan pakt ze mijn hand. ‘Het was echt heel fijn om met jou op reis te zijn, Allyson. Ik zal je missen. Waren maar meer jongeren zoals jij. Je bent echt een...’ Ze zwijgt even om naar het juiste woord te zoeken. ‘Echt een brááf meisje.’

‘Dank u wel,’ zeg ik automatisch. Maar haar compliment geeft me een hol gevoel. Ik weet niet of dat komt omdat dit blijkbaar

het aardigste is wat ze over me kan bedenken, of omdat ik nu helemaal niet zo'n braaf meisje ben.

'Braaf meisje, ammehoela,' zegt Melanie lachend als we weg zijn uit de rij en ze kan ophouden met doen alsof ze flauwvalt.

'Hou je mond. Ik hou niet van doen alsof.'

'Nou, je bent er anders knap goed in. Als je het mij vraagt is er een carrière als actrice voor je weggelegd.'

'Ik vraag je helemaal niks. Zo, waar moeten we naartoe?' Ik kijk op de flyer. 'Binnenhaven. Wat is dat?'

Melanie haalt haar mobieltje tevoorschijn. De hare doet het in Europa, de mijne niet. Ze opent een plattegrond-app. 'Het is een haventje aan een kanaal.'

Een paar minuten later komen we bij een kade langs een kanaal. Het lijkt wel een kermis met al die mensen die hier rondlopen. Langs de kant liggen boten aangemeerd waarop van alles en nog wat wordt verkocht, van ijsjes tot en met schilderijen. Maar er is geen theater te zien. Geen podium, stoelen of acteurs. Ik kijk nog een keer op de flyer.

'Zou het soms op de brug zijn?' zegt Melanie.

We lopen een stukje terug naar een middeleeuwse boogbrug, maar daar is het hetzelfde liedje: alleen maar toeristen zoals wij, die een wandeling maken op deze zwoele avond.

'Ze zeiden toch dat het vanavond was?' zegt Melanie.

Ik denk aan de jongen met die waanzinnig donkere ogen en herinner me nog heel goed dat hij zei dat het een veel te mooie avond was voor een tragedie. Maar als ik om me heen kijk zie ik niets wat op een theatervoorstelling lijkt. Misschien was het gewoon een grap om twee stomme toeristen voor de gek te houden.

'Laten we maar een ijsje gaan kopen, dan is de avond tenminste niet helemaal verpest.'

We gaan in de rij staan voor de ijsjes en dan horen we opeens akoestische gitaren en het ritme van bongo's. Ik spits mijn oren

en ben een en al aandacht. Ik ga op een bankje staan en kijk om me heen. Er is niet opeens als bij toverslag een podium verschenen, maar wat ik wel zie, is een grote groep mensen onder een rij bomen.

‘Volgens mij begint het,’ zeg ik terwijl ik Melanie bij de hand pak.

‘Maar het ijsje dan...’ stribbelt ze tegen.

‘Strakjes,’ zeg ik, en ik sleur haar mee.

‘*Als muziek het voedsel der liefde is, speel dan door.*’

De jongen die hertog Orsino speelt, lijkt op geen enkele Shakespeare-acteur die ik ooit heb gezien. Nou ja, misschien in de film *Romeo + Juliet* met Leonardo DiCaprio. Hij is lang, zwart, heeft dreadlocks en ziet eruit als een glamrocker in zijn strakke vinylbroek en schoenen met puntneuzen. Hij heeft een visnethemdje aan waardoor je zijn sixpack kunt zien.

‘Jemig, wat hebben wij een goeie keus gemaakt,’ fluistert Melanie in mijn oor.

Terwijl Orsino zijn openingsmonoloog houdt, begeleid door gitaren en bongo’s, voel ik een rilling over mijn rug lopen.

De hele eerste akte verplaatsen we ons samen met de acteurs over de kade. We lopen steeds met ze mee, wat het gevoel geeft dat we deel uitmaken van de voorstelling. Misschien is het daarom wel zo anders. Ik heb wel eens vaker stukken van Shakespeare gezien, bij schooluitvoeringen en ook een aantal in het Shakespeare Theatre in Philadelphia. Maar toen had ik steeds het idee dat ik naar een vreemde taal luisterde die ik niet goed verstond. De helft van de tijd moest ik mezelf dwingen om mijn aandacht erbij te houden. Ondertussen las ik steeds maar weer het programmaboekje door, alsof ik het dan beter zou begrijpen.

Maar deze keer klikt het. Alsof mijn oren gewend zijn aan het vreemde taalgebruik en ik helemaal in het verhaal wordt gezogen, net zoals wanneer ik naar een film kijk. Ik vóél het

gewoon. Wanneer Orsino smacht naar de koele Olivia, krijg ik een steek in mijn buik bij de gedachte aan al die keren dat ik verliefd was op een jongen die me niet zag staan. En wanneer Viola treurt om haar broer, kan ik haar eenzaamheid voelen. En wanneer ze verliefd wordt op Orsino, die denkt dat zij een man is, vind ik dat zowel grappig als ontroerend.

Hij verschijnt pas in de tweede akte. Hij speelt Sebastian, Viola's dood gewaande tweelingbroer. Dat klopt min of meer met mijn gevoel, want tot het moment dat hij opkomt, twijfel ik of hij wel echt bestaat. Of ik hem niet heb verzonnen.

Terwijl hij zich over het gras haast, gevolgd door zijn trouwe dienaar Antonio, rennen we achter ze aan. Na een poosje krijg ik een beetje moed. 'Laten we wat dichterbij gaan staan,' zeg ik tegen Melanie. Ze pakt mijn hand vast en we lopen naar voren, net op het moment dat Olivia's nar Sebastian komt halen. Ze krijgen ruzie en Sebastian stuurt hem weg. Opeens lijkt het net alsof hij me even aankijkt.

Terwijl de hitte van de dag overgaat in een zoele schemering word ik steeds verder meegevoerd in de illusoire wereld van Illyria. Ik heb het gevoel dat ik een andere wereld ben binnengegaan waar alles mogelijk is, waar mensen van gedaante kunnen wisselen alsof ze andere schoenen aantrekken. Waar mensen die dood werden gewaand blijken te leven. Waar iedereen nog lang en gelukkig leeft. Ik weet best dat het een beetje als een cliché klinkt, maar de lucht is zo zacht en warm en de bomen zijn zo groen en weelderig en de krekels tjirpen zo luid dat het lijkt alsof dit, misschien voor één keer, allemaal echt kan gebeuren.

Veel te snel is de voorstelling afgelopen. Sebastian en Viola worden herenigd. Viola bekent Orsino dat ze een meisje is, en dan wil hij natuurlijk met haar trouwen. En Olivia beseft dat Sebastian niet degene is met wie ze dacht getrouwd te zijn – maar het maakt haar niets uit, ze houdt toch van hem. De mu-

zikanen spelen weer en de nar steekt zijn slotmonoloog af. Dan komen de acteurs naar voren en doen allemaal iets grappigs terwijl ze het applaus in ontvangst nemen. Een springt op en klapt zijn hielen tegen elkaar in de lucht. Een ander speelt luchtgitaar. Als Sebastian buigt, gaat zijn blik over het publiek en blijft dan op mij rusten. Hij glimlacht heel grappig, haalt een toneelmuntje uit zijn zak en gooit dat naar me toe. Het is inmiddels al behoorlijk donker en de munt is klein, maar ik vang hem op, en dan is het net alsof de mensen ook voor mij klappen.

Met de munt in mijn hand klap ik ook. Ik klap totdat mijn handen pijn doen. Ik blijf klappen alsof ik daardoor de avond langer kan laten duren en de *Twaalfde Nacht* in de *Vierentwintigste Nacht* kan veranderen. Ik klap om dit gevoel vast te houden. Ik klap omdat ik weet wat er zal gebeuren als ik ophoud. Namelijk hetzelfde als na afloop van een geweldige film – eentje waarin ik helemaal ben opgegaan, waarna ik word teruggeworpen in de realiteit en een hol gevoel krijg. Af en toe kijk ik dezelfde film nog een keer om het gevoel terug te halen dat ik alles zelf heb meegemaakt. Wat natuurlijk nergens op slaat.

Maar deze avond kan ik niet opnieuw afspelen. Het publiek verspreidt zich en de acteurs verdwijnen. De enige deelnemers aan de voorstelling die nog zijn overgebleven, zijn een paar muzikanten die met de pet rondgaan. Ik haal een biljet van tien pond uit mijn portemonnee en geef het aan ze.

Melanie en ik blijven een poosje stilletjes naast elkaar staan. ‘Wauw,’ zegt ze uiteindelijk.

‘Ja. Wauw,’ zeg ik ook.

‘Dat was echt heel cool. Terwijl ik toch een bloedhekel heb aan Shakespeare.’

Ik knik.

‘Ligt het nou aan mij, of had die jongen die Sebastian speelde

soms een oogje op ons? Je weet wel, dat stuk dat we zagen toen we in de rij stonden.'

Op ons? Hij had die munt toch naar mij gegooid? Of was het toeval dat ik die heb opgevangen? Maar waarom zou hij niet een oogje op Melanie hebben, met haar blonde haar en sexy hemdje? Mel 2.0, zoals ze zichzelf noemt, is duizend keer aantrekkelijker dan Allyson 1.0.

'Dat is me niet opgevallen,' zeg ik.

'En hij heeft ook nog een munt naar ons gegooid! Goed gevangen, trouwens. Laten we ze opzoeken. Ergens met ze naartoe gaan.'

'Ze zijn al weg.'

'Ja, maar die gasten zijn er nog wel.' Ze gebaart naar de jongens die geld ophalen. 'We kunnen aan hen vragen waar ze naartoe zijn.'

Ik schud mijn hoofd. 'Ik denk niet dat ze zitten te springen om twee stomme Amerikaanse tieners.'

'We zijn niet stom, en de meesten van hen zijn ook niet veel ouder dan tieners.'

'Nee. Trouwens, misschien gaat mevrouw Foley ons wel controleren. We moeten terug naar onze kamer.'

Melanie rolt met haar ogen. 'Waarom doe je dit nou altijd?'

'Wat doe ik?'

'Je zegt altijd nee. Het lijkt wel alsof je een aversie tegen avontuur hebt.'

'Ik zeg helemaal niet altijd nee.'

'Negen van de tien keer wel. We gaan straks studeren. Je moet nu nog een beetje genieten.'

'Ik geniet me suf,' reageer ik snibbig. 'Bovendien heb je je daar nooit echt druk over gemaakt.'

Melanie en ik zijn al hartsvriendinnen sinds de zomer voordat we naar de eerste klas van de basisschool gingen. Ze kwam toen met haar ouders twee huizen verderop in onze straat wonen en

vanaf die tijd hebben we alles samen gedaan: we wisselden tegelijk onze tanden, we werden tegelijkertijd ongesteld, we kregen rond dezelfde tijd een vriendje. Een paar weken nadat het tussen haar en Alex aan raakte, kreeg ik verkering met Evan (die Alex' beste vriend was). Alleen maakten Alex en zij het uit in januari en Evan en ik gingen nog tot april met elkaar om.

We zijn al zo lang samen dat we bijna een eigen geheimtaal hebben ontwikkeld, met grapjes en blikken die alleen wij tweeën snappen. Natuurlijk hebben we ook heel vaak ruzie gehad. We zijn allebei enig kind, en soms is het net alsof we zusjes zijn. We hebben zelfs een keer een lamp gebroken toen we mot hadden. Maar deze keer is het heel anders. Ik weet eigenlijk niets eens wat er aan de hand is, alleen dat Melanie me al vanaf het begin van de tour het gevoel geeft dat ik een wedstrijd aan het verliezen ben, terwijl ik niet eens weet waar die wedstrijd om gaat.

'Ik ben hier toch mee naartoe gegaan,' zeg ik stekelig en verdedigend. 'Ik heb zelfs tegen mevrouw Foley gelogen om weg te kunnen.'

'Nou en? We hebben het hartstikke leuk gehad. Waarom gaan we dan niet door?'

Ik schud mijn hoofd.

Ze graait in haar tas, vist haar mobieltje eruit en scrollt door de sms'jes. '*Hamlet* is ook net afgelopen. Craig zegt dat Todd de hele groep meeneemt naar een pub die The Dirty Duck heet. Dat lijkt me wel wat. Kom toch mee, dat wordt echt een giller.'

Het geval wil dat ik, toen we net een week op reis waren, één keer met Melanie en de rest van de groep op stap ben geweest. Iedereen was toen al een paar keer uit geweest. En hoewel Melanie iedereen nog maar een week kende – net zo lang als ik dus – maakten ze allemaal grapjes met elkaar die ik niet begreep. Ik zat daar maar aan die volle tafel met een drankje in mijn handen, en voelde me net zo'n sneu kind dat midden in het schooljaar in een nieuwe klas komt.

Ik kijk op mijn horloge, dat over mijn hand is gezakt en schuif het weer naar boven om de lelijke rode moedervlek op mijn pols te bedekken. ‘Het is al bijna elf uur en we moeten morgenochtend vroeg op om de trein te halen. Als je het niet erg vindt, ga ik met mijn avonturen-aversie terug naar de kamer.’ Ik klink zo geërgerd dat ik precies mijn moeder lijk.

‘Prima. Ik loop met je mee terug en dan ga ik naar de pub.’

‘En als mevrouw Foley nou komt controleren?’

Melanie schiet in de lach. ‘Zeg maar dat ik bevangen was door de hitte en dat het nu niet meer warm is.’ Ze loopt de helling naar de brug op. ‘Wat is er? Wacht je soms op iets?’

Ik kijk achterom naar het water en de boten. Het wordt steeds leger langs de kade, alle drukte is verdwenen. Mensen van de vuilophaaldienst zijn druk in de weer met het verzamelen van afval. Deze dag is ten einde en komt nooit meer terug.

‘Nee hoor.’